

Conclusió

La matèria, en definitiva

Per Ramoneda, l'activitat creativa de Fernández Rico té el seu fonament en la "profunda materialitat de l'art", un fet que ens porta a reflexionar entorn d'aquest concepte. La història de l'art ha estat i segueix sent un diàleg –en alguns moments una batalla aferrissada– entre matèria i forma, significant i significat, concepte i objecte. Aquesta dualitat profundament clàssica, tot i els intents de filòsofs com Bataille o artistes com Duchamp, no ha desaparegut i segueix present en l'eix de moltes reflexions creatives.

El cas de Fernández Rico és un bon exemple d'aquest dualisme intrínsec, però ell ha sabut trobar el punt d'intersecció entre els dos tradicionals oponents, matèria i forma, en una exposició, la que es pot contemplar fins al 13 de desembre a l'Espai Volart, en què, segons el mateix autor, "hi ha molt de passat, també present, però el 80% del que s'hi veu són possibilitats de futur"; és a dir, Gerard Fernández Rico ha entrat en l'escena artística amb la voluntat de quedar-s'hi.

Natàlia Chocarro Bosom

ESPAI VolART BARCELONA

FUNDACIÓ VILA CASAS

ESPAI VolART2 BARCELONA

CAN FRAMIS BARCELONA

CAN MARIO PALAFRUGELL

PALAU SOLTERRA TORROELLA

Espai Volart / Espai Volart 2
Carrer Ausiàs Marc, 22
08010 Barcelona
Tel. +(34) 93 481 79 85
espaivolart@fundaciovilacasas.com

Can Framis
Carrer Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
Tel. +(34) 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

Can Mario
Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
Tel. +(34) 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

Palau Solterra
Carrer Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
Tel. +(34) 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com

www.fundaciovilacasas.com

FUNDACIÓ VILA CASAS

2015
04

$[-CH_2CH_2-]_n$
Diàleg amb
Josep Ramoneda

Opinió
Quiral
art

GERARD
FERNÁNDEZ
RICO

Amb l'objectiu de promocionar el treball dels artistes programats a l'Espai Volart, la Fundació Vila Casas celebra un cicle de debats on l'activitat creativa dels autors s'emmarca en un context d'actualitat cultural. Moderat pel periodista, filòsof i escriptor Josep Ramoneda, l'acte compta amb la participació de la directora d'Art de la Fundació Vila Casas, Glòria Bosch, Gerard Fernández Rico i un públic format per professionals i espectadors del món de la cultura.

Presentació

La quarta edició de la trobada bianual Opinió Quiral Art ha estat protagonitzada, en la seva sessió de 19 d'octubre, per Gerard Fernández Rico (Barcelona, 1977), artista emergent d'inquietuds urbanes, format en la tècnica del grafit durant els anys 90 i, ara, obert a l'experimentació amb la matèria i la revelació de les seves qualitats pictòriques a " $(CH_2CH_2)_n$ ", en exhibició a l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas fins al 13 de desembre de 2015. Com en anteriors ocasions, la presentació del debat ha correspost a la directora d'Art de la Fun-

Opinió
Quiral
art

Gerard Fernández Rico " $(CH_2CH_2)_n$ ". Glòria Bosch, comissària de l'exposició / Josep Ramoneda, moderador / Natàlia Chocarro, coordinadora del Cicle Opinió Quiral Art.

Any 2015
Número 04
Octubre 2015
© Fundació Vila Casas

Impressió:
Impremta Pagés Anglès
Fotomecànica:
Impremta Pagés Anglès

DL B 26123-2014
Disseny gràfic:
www.anaclapes.com

dació i comissària de la mostra, Glòria Bosch, i la conducció i moderació del diàleg, al filòsof i periodista Josep Ramoneda.

Debat

«En trànsit»

Bosch va encetar la trobada amb la presentació de l'artista, que s'ajusta a la definició d'un "autor en trànsit", en evolució contínua, ocupat en una recerca que l'ha conduït a interpel·lar-se sobre l'aparència. Aquesta ha esdevingut font de jocs conceptuals, creats a partir del tractament químic del material industrial de la resina sintètica, polímer reductible a una fórmula matemàtica i origen d'una obra pictòrica paisatgística i de caràcter abstracte. Un camí, però, esgotat per l'artista; el barceloní arribà a adonar-se que tot aquest procés d'investigació matèrica quedava amagat, encobert, rere l'aparència perfecta de l'obra acabada, i va voler iniciar un gir en la seva trajectòria.

El primer resultat d'aquest viratge el trobem a "(CH₂CH₂)_n", projecte expositiu que, sota el punt de vista de Josep Ramoneda, conjuga i harmonitza un binomi difícil: la ciència, disciplina de

«Imitàvem l'imaginari de la cultura americana», explica l'artista sobre la seva experiència amb l'activitat col·lectiva del grafit

l'universal, i l'art, treball de l'objecte singular, a més d'enllaçar la intervenció en l'espai públic amb l'expressió artística, en traslladar l'objecte urbà al recinte expositiu. Fernández Rico, en prendre la paraula, es va proclamar un "artista en construcció" —epítet utilitzat per la periodista d'*El Punt Avui*, Maria Palau, en un article recent a propòsit de la present ex-

posició—; un autor en indagació permanent entorn de la identitat, des que la seva experiència amb el grafit el va situar en un moviment artístic sense cultura pròpia —"imitàvem l'imaginari de la cultura americana", explica l'artista— i on el jo individual, en aquells anys, quedava ocult rere la signatura del col·lectiu. "La construcció d'una identitat col·lectiva era incompatible amb una identitat personal", va sintetitzar Ramoneda.

La revelació d'una essència industrial latent

Va ser, precisament, l'aïllament que li va oferir la intimitat del seu estudi, l'educació formal a la Masana i el seu contacte amb autors com Fernando Fernández, Bosch Cavedo o Pere Llobera, el que va permetre a Fernández Rico tornar al carrer, però d'una altra manera, ja no com a gest d'autoafirmació, sinó per a l'exploració dels anomenats *no-llocs* —concepte introduït per l'antropòleg francès Marc Augé en referir-se a tots aquells llocs que es defineixen per la seva transitorietat i que estan exempts d'identitat—, i amb la inquietud de transfigurar el material i convertir l'objecte pobre en matèria de valor artístic. El lligam amb la resina, per la qual va deixar l'esprai, es va esdevenir per l'obertura de possibilitats que atorgava a l'artista... fins que l'objecte, com a contrapunt, va arribar a eclipsar la seva tasca de recerca amb la química del material

—l'alteració de paràmetres com el de la densitat, sense cap altra manipulació— i, així, part significativa del seu procés creatiu. "Volia construir un objecte artístic, una abstracció clàssica, però també volia que s'entengués que el que estava treballant era un material industrial", va exposar Fernández Rico.

«Volia construir un objecte artístic, una abstracció clàssica, però també volia que s'entengués que el que estava treballant era un material industrial»

Aquest fet és determinant en l'evolució de l'artista, decidit a "no fer de la resina un eix" del seu treball. Avui, afirmava Ramoneda, Fernández Rico ja no fa els materials, se'ls troba fets, passant de la investigació matèrica a l'*objet trouvé* duchampià a partir de, com puntualitza l'artista barceloní, "un camí de coherència al costat de les noves reflexions". És a dir, l'artista ha establert un vincle entre aquestes dues etapes de la seva trajectòria amb la selecció de materials de la família dels polímers per a les obres de nova producció, però treballant-los de manera que l'objecte aparegui *cru* a ulls de l'espectador i reveli la seva essència industrial sense quedar ocult rere l'obra d'art. "L'art, aquesta vegada", va assenyalar Ramoneda, "resideix en la mateixa objectualitat". "Sí, ara el material és davant la persona que està veient l'obra", va corroborar l'artista.

«L'art, aquesta vegada», va assenyalar Ramoneda, «resideix en la mateixa objectualitat»

De l'objecte al concepte i de la identitat a la frontera

Els nous plantejaments li obren possibilitats de futur i li donen l'oportunitat de combinar diferents suports —la fotografia, el vídeo, la instal·lació

Fernández Rico es va mostrar satisfet d'aquesta nova orientació i va esmentar les "possibilitats de futur" que li obren els nous plantejaments i l'oportunitat de combinar diferents suports —la fotografia, el vídeo, la instal·lació...—, a més de recuperar la sensació de treballar al carrer.

"Però, per què no has tornat a l'espai públic i te n'has anat als *no-llocs*?", va inquirir Ramoneda. L'artista és conscient del nou rumb que ha pres la seva pràctica artística: "El requeriment conceptual és diferent. Quan feia grafit volia

que tothom ho veiés i ara vull que el material funcioni gairebé com un aparador, que l'objecte adquireixi un valor molt més alt". De fet, és aquest —les cortines, les teles, els plàstics...— el que marca i determina el camí creatiu i condueix cap a la idea. "Es tracta de treballar perquè l'objecte t'arribi a portar cap al concepte", va declarar l'artista. "El període de la resina, si ho penso", va afegir, "és més íntim; hi ha paràmetres que he de modificar, com la línia i el color... sempre mirant cap a dins. Però arriba un moment en què trobo que hi ha coses a fora de què voldria parlar".

La identitat i les fronteres són els dos camins que s'obren ara en la trajectòria de l'autor. Per "identitat", Fernández Rico entén una "recerca permanent de l'originalitat"; un repte per trobar en els materials la font d'una reflexió artística; "frontera", en canvi, és entesa com una línia física de construcció humana, un objecte també, cada vegada més propi del nostre món contemporani. "No m'interessa crear reflexions hermètiques; vull que l'objecte s'entengui per si mateix i que se'n pugui gaudir, va matisar l'artista".

«El requeriment conceptual és diferent. Quan feia grafit volia que tothom ho veiés i ara vull que el material funcioni gairebé com un aparador, que l'objecte adquireixi un valor molt més alt»

«Es tracta de treballar perquè l'objecte t'arribi a portar cap al concepte»

«No m'interessa crear reflexions hermètiques; vull que l'objecte s'entengui per si mateix i que se'n pugui gaudir, va matisar l'artista»